

Alle oudere Oostendenaars herinneren zich nog levendig de verschrikkelijke laatste meidagen van 1940, toen de aanhoudende bombardementen in het stadscentrum enorme verwoestingen aanrichtten. Minder is geweten over het tragisch gebeuren, dat zich op maandagvoormiddag 27 mei - de laatste dagen voor de kapitulatie van het Belgisch leger - in en rond de Consciencesschool afspeelde.

Op dat moment waren in de school, naar het schijnt een paar honderd jonge mannen ingekwartierd, die in het vooruitzicht van latere inlijving in het leger zich naar bepaalde verzamelpunten (de z.g. C.R.A.B.'s of Centre de Recrutement de l'Armée Belge) moesten begeven.

Korte tijd nadat in de omgeving door soldaten op laag overvliegende Duitse toestellen zou zijn geschoten, werd de school gebombardeerd en bestookt, waarbij een waar bloedbad werd aangericht. Hoeveel doden en gekwetsten hier zijn gevallen, schijnt niet juist bekend te zijn. Er is spraak van een 40-tal doden, waarvan vele onherkenbaar verminkt, zodat er slechts 11 konden worden geïdentificeerd.

Veel van de jongens zijn in paniek, al of niet gewond, in alle richtingen weggevlucht. Eén ervan kwam aldus terecht op de koer van mijn ouderlijk huis, in de Gelijheidstraat 110. De voordeur was open gebleven toen we bij de aanvang van het bombardement in de kelder waren gevlucht. Mijn vader, politieagent, die liever dan in de kelder te schuilen, steeds in de hof plat op de grond lag, vond de jongen half versuft en hevig bloedend, gekwetst door een bombscherf in de hals. Hij werd in de mate van het mogelijke verzorgd en verbonden, en daarna door mijn tante die uit Schaarbeek naar hier was gevlucht, God weet hoe, naar het hospitaal gebracht.

Deze gebeurtenis heeft op mij, toen 10 jarige, een onuitwisbare indruk nagelaten. Ik vraag me, zoveel jaren later, nog steeds af, of die jongen het heeft overleefd, of wat van hem geworden is. Ik geloof niet dat mijn ouders die respectievelijk in 1946 en 1950 overleden, ooit zijn naam gekend hebben, evenmin als mijn andere familieleden. Wellicht werd daar in die beroerde omstandigheden ook niet naar gevraagd !

Misschien kan één of ander lezer meer inlichtingen betreffende dit tragisch gebeuren verschaffen waardoor gebeurlijk enig spoor kan gevonden worden.

Gerard VANDAMME

- Ref.: - Oorlogsdagboek "De Plate" 11e jaargang nr. 5/8, mei-augustus 1982, blz. 82/96.
- J.B. Dreesen en G. Vandamme : "Geschiedenis van een Parochie te Oostende", Sinte-Godelieveparochie, blz. 82-83.
- O. Vilain : "Drie vergeten feiten" in "Langs 't hard zand", Oostende, 1973.